

Dipika Maharaj Singh har under flera decennier varit en profil och föregångare inom barnområdet i Indien. Hon är fortfarande aktiv som vice ordförande i SOFOSH (Society of Friends of Sasson Hospital) som startade barnhemmet Shreevatsa i oktober 1973. SOFOSH driver även barnhemmet Tara för handikappade barn och flera andra projekt inom området barn- och mödravård.

Se vidare: www.sofosh.org

LITEN MEN TUFF

”Bhagvad Gita”, som betyder ”Guds sång”, är en 700-verser lång gospel som innehåller en livsfilosofi som gavs till världen för ca 5000 år sedan. Författaren till denna filosofiska avhandling var en av de mest älskade gudarna i den hinduiska gudavärlden, känd som Lord Krishna. Han föddes i en fängelsecell en mörk och stormig natt. Hans far smugglade ut honom från fängelset för att rädda honom från att bli dödad av den djävulske kungen, som var rädd att detta barn skulle förgöra honom.

Krishna lades i en vasskorg i vattnet och lämnades till den strida flodens nåd och den förde honom till ett äkta par som tog hand om detta ovanliga barn. Historien om den kärleksfulla relationen de delade med honom har fyllt volymer av poesi och litteratur. Krishna var ett adopterat barn.

Det var bilden av den flytande baby Krishna som blev symbolen för ”Shreevatsa” Barnhem som bildades på Sassoon hospital i Pune 1973. Ännu 5000 år senare så var det under liknande omständigheter som krisdrabbade barn hittades i korgar eller tyglindor, undangömda på fält och i trädgårdar, busshållplatser och järnvägsstationer för att sedan bäras in på barnhem i kraftiga polismäns skyddande armar.

Det fanns endast 3 eller 4 missionärsbarnhem i staden Pune som gav skydd till dessa räddade spädbarn och deras vaggor var alltid fulla. En plats blev ledig endast när ett barn dog. Någon gång då och då stannade ett par till och blev förtjusta i ett av de många barnen och tog med barnet hem som fosterbarn eller för adoption. Institutionerna grep efter varje halmstrå för att ge barnen möjlighet till omvårdnad i ett hem. Även svaga relationer ansågs bättre än det liv som barnet hade på institutionen där resurserna var så små och personalen

otillräcklig för att kunna uppfylla barnens behov. Beroende på överbeläggning var barnen konstant sjuka, speciellt drabbade av kroniska förkylningar och hosta, broninflammation, lunginflammation, diarré och skabb. Dödstalen bland spädbarn var alarmerande.

Så adoption var i början framför allt en åtgärd för att rädda liv och att tänka i ett längre tidsperspektiv var inte aktuellt. Barnhemmet måste ta tillfället i akt när det fanns en möjlig adoptivförälder. Framtiden skulle lösa sig själv det var vad vi hoppades.

Men för fyrtio år sedan kom inte alla eventuella adoptivföräldrar till barnhemmet för att hitta ett barn. Adoption kunde ske på många sätt. De mest förvånande var de brådskande förfrågningarna om adoption från "gravida" kvinnor, vilket bestod i en fjäderkudde instoppad under kläderna, fick vi veta! Dessa kvinnor var rädda för att bli utsatta för märkningen som ofruktsamma kvinnor fick utstå. De låtsades åka till "mödrahemmet" för att föda ett barn och återvända till sina mäns familjer med ett barn som i hemlighet hämtats från ett barnhem.

Det fanns andra desperata förfrågningar om att ersätta dödfödda barn med ett ersättningsbarn (som var fött av en ogift mor som inte kunde behålla barnet). Ibland hände detta utan att den oförstående fadern fick reda på det. Många kvinnor som låtsades vara gravida täckte upp för sin mans sterilitet för att bespara honom skammen att inte kunna bli far. Men de bästa adoptionerna var när en släktings barn adopterades eftersom detta stärkte släktbanden och säkrade fortlevnaden av ättlingarna i en kultur där släktband spelar en så stor roll.

Så mycket hemlighetsmakeri omgav dessa adoptioner att det var svårt att veta hur det gick sedan.... Om adoptivföräldrarna någonsin kom över rädslan för att adoptionen skulle uppdagas eller skulden över bedrägeriet, om barnen någonsin upptäckte sanningen och hur det påverkade deras liv.

På andra sidan av dessa hemlighetsfulla adoptioner fanns en annan mörk hemlighet..... en ogift mor, vanligtvis i tonåren, som hade begått den socialt oaccepterade "Synden"; att bli gravid utan att vara gift. Graviditeten hölls hemlig och förlossningen skedde vanligtvis långt från människor som kände den unga modern, även hennes föräldrar. I de bästa fallen skedde förlossningen på väl utrustade sjukhus som Sasson hospital och i de värsta fallen var det privata förlossningar som ofta resulterade i för tidigt födda spädbarn, som ställdes ut i natten för att kämpa själva tills någon hörde deras svaga skrik.

Detta är en av Indiens många paradoxala sociala normer. Medan en gift kvinnas fertilitet och graviditet är en högt ansedd dygd så är en ogift kvinnas graviditet ansedd som en stor moralisk förvillelse och skamlig. Och en annan paradox det är den ogifta modern som är den "fallna kvinnan" medan den förmodade faderns moral inte ens kommer på fråga!

Det är viktigt att förstå att den ursprungliga pressen på att barnen ska vara födda inom äktenskapet beror på vikten av att kunna ge barnen både känslomässig och materiell

trygghet i en familj med ansvarstagande föräldrar. Genom att tappa bort detta resonemang uppstod en förvirrad moralkod som ledde till att barn för illa.

Det var vårt nyetablerade center Shreevatsas strävan, att återupprätta värdigheten och välbefinnandet hos var och en av våra små som kom till oss för vård i extrema krissituationer och trauman. Därefter att hitta en familj till varje barn som kunde vårda och ta hand om dem som deras biologiska föräldrar skulle gjort under lyckligare omständigheter.

Allt eftersom våra resurser ökade (mycket tack vare stödet vi fick från engagerade adoptivföräldrar och några [Barnorganisationer](#) runt om i världen), fick våra barn bättre vård på institutionerna. Adoption blev ett professionellt arbete och allt eftersom vår egen förståelse och erfarenhet växte på området så introducerade vi normer och tillvägagångssätt för att stötta alla inblandade i adoptionsprocessen, framför allt barnen. Vi insåg att adoption inte är en engångshändelse utan en pågående process och att de små barnen vi placerade hos adoptivföräldrar skulle växa upp och försöka ta tag i sina splittrade liv. De skulle komma att ha frågor och vi skulle inte ha några svar om deras dunkla förflutna och sina förlorade band.

Rådgivning till de biologiska mödrarna blev en viktig del av vår service. Varje moder fick olika valmöjligheter för sitt barn innan något beslut togs om omhändertagande av hennes barn. De fick sexualkunskap, information om preventivmedel, rådgivning för att bättre hantera förlust och sorg samt möjlighet till yrkesträning för att bli ekonomiskt oberoende. De fick stöttning för att tillgodose sina lagliga rättigheter, för att återknyta med sina familjer (som ofta hade slängt ut dem), t.o.m. för att hitta en äktenskapspartner! Idag blir de biologiska mödrarna informerade om att deras barn kan komma tillbaka för att träffa dem en dag. Medan de biologiska mödrarna förr var helt förskräckta och motsatte sig denna möjlighet så är de idag mer öppna för rådgivning och accepterar det så länge det förblir konfidentiellt. Detta innebär en enorm attitydförändring.

Förr i tiden fick de flesta barnen adoptivföräldrar genom internationell adoption. Indiska föräldrar tvekade att adoptera barn som de inte hade släktband med. Men de allmänt spridda erfarenheterna av adoptioner till främmande föräldrar öppnade ögonen för adoptionsrelationer och ingav förtroende till indiska familjer och idag placeras de flesta barnen i inhemska familjer. För barn med "speciella behov" fortsätter vi att söka passande föräldrar genom internationell adoption, men detta kommer kanske också att förändras.

Den 6 oktober 1973 invigde vi vårt barnhem Shreevatsa, med 6 kritiskt sjuka spädbarn i vår vård. Satish, Sumangala och Shreekant adopterades av familjer i Sverige. Lilla Sumangala, som knappt hade något kött på benen, bar en för stor T-shirt som hon fått av en svensk flicka. På bröstet stod med stora bokstäver "Liten Men Tuff". Det verkade omöjligt att hon skulle överleva, men hon adopterades snart av en svensk familj och flög iväg i deras armar till en annan del av världen och vi förlorade kontakten.

För ett par månader sedan stod hon i dörren, nu fyrtio år gammal, en självsäker karriärkvinna och gift med en svenskfödd man som avgudar henne! Det finns inga tecken på sorg i hennes tindrande ögon och bara hennes mamma minns det bräckliga lilla spädbarnet som de närde tillbaka till livet för fyrtio år sedan...

”Liten Men Tuff” är en stående påminnelse om att varje barn föds med en obändig vilja att överleva och att spela sin roll i den här världen och att varje vuxen har ett ansvar att nära den viljan. För varje nyfött barns skrik läggs ännu en vers till Guds eviga sång, ”Bhagvad Gita”.

Dipika Maharaj Singh